

Itt születtem

Büszke vagyok a falumra,
Szekerek mennek a malomba,
Vasárnap együtt a templomba,
Büszke vagyok kis falumra.
Az erdőcsinádiak vallomása
hátha titeket is arra biztat: mu-
tassátok be szülőhelyeteket.

A mi falunk, **Erdőcsinád** Marosvásár-
helytől 25 km-re fekszik. Gernyeszeg köz-
séghez tartozik, akárcsak az öt körülvevő
falvacskák: Kisillye, Marosjára, Erdőszen-
gyel. A falut körös-körül erdő övezi, ami
eléggé elszigeteli a főúttól és a környező
falvaktól.

Első írásos emlékünkhöz a pápai tized-
szedők lajstroma 1332-ből. E századból származó okiratban még
Chonád, illetve Chanád néven szerepel a falu. 1700-ban Csanádként
jegyzik. A falu a XVII. század körül az Erdélyi család birtokában
volt, innen származik az „erdő” előneve. Híres református templo-
munkat a falu volt kegyura, Szutsáki Ferenc és neje, Kabos Klára
együtt álmodta meg, de a férj még az alap letétele előtt meghalt. Az
özvegy mély fájdalommal szívében engedelmességet kérve férje akarata-
nak, felépíttette a templomot a marosvásárhelyi Vártemplom min-
tájára, belsejében a 34 művészi kivitelű, faragott paddal. A munká-
latokat a templom falán levő kőtábla tanúsága szerint 1789-ben fe-
jezték be.

Kanyargós utcákon
porfellegek szállnak,
mennek az emberek
göröncsös határnak.

A madarak olyan szépek,
szebbek, mint a pávák,
azt dalolják, szép vagy,
piciny Erdőcsinád.

A kötemplomban ren-
dezték be a falu első is-
koláját is. Ebbe csak fi-
úk járhattak. 1795-ben a templom mellett
már létezik egy tanterem, amelynek fenntar-
tására és a tanító fizetésére iskolaadó rónak
ki. 1834-ben a templomot és az iskolát tűz-
vész pusztítja. Sokáig egy fából és sárból épí-
tett teremben folyt az oktatás. 1907-ben a
falu közös erővel új iskolát épít, lepadolja és
berendezzi. Akkor már négy osztály működött.
A mai iskola 1955 és 1959 között állami
pénzből és a falu népének közmunkájából
született meg. Öt osztályteremünk, egy óvoda-
termünk van, ahova összesen 80-85 gyerek jár.

Tíz éve épült fel az Ifjúsági Ház, ahol a falu fiataljai szívesen gyűlnek össze, nyaranta pedig csán-gó és szórványban élő gyerekek számára táborokat szerveznek.

Másik büszkeségünk az évente megszervezett „Gyöngykoszorú – néptánc, népdal és népviselet találkozó”. A mi iskolánkban is megalakult az Ár-
váccka néptánccsoport. Évente legalább 5-6-szor részt veszünk különböző néptánc-találkozókon. Sok szép élményben volt már így részünk. Próbáljuk

megőrizni azokat a szép táncokat, énekeket, amiket nagy-
szüleinktől, szüleinktől, tanárainktól tanulunk.

Erdőcsinád népe szorgos, s szereti a vidámságot. Őrzik a szép népi táncot, imádják a mulatságot.

Húsvétkor a fiúk fenyőágot szegeznek a lá-
nyos házak kapuja mellett felállított állványokra. Csapatosan járnak, s míg egyesek kalapálnak, mások eltulajdonítják ideig-óráig mindazt, ami mozdítható az udvaron. A házigazdák egész este, éjjel résen vannak, mérgelődnek, mégis minden évben vaskapu, veder, seprű, személtlapát, szekér vagy éppen nyúlketrec nélkül maradnak. Az eltu-
lajdonított tárgyak aztán olyan helyeken kerül-
nek meg, ahol nem is számítják a tulajdonosok, de mindig előkerülnek. A kapu vagy a kis-
szekér felkerül a fára, a nyúlketrec a ná-
dasba, a hűtőszekrény a tehén jászolába, a gerenda az úttestre, a zsúp kóré az ajtó elé, hogy amikor az ajtó kinyílik, a kijövő hasra essék.

Máskor elköltöztetik a kutyát a kutya-
állal együtt, szénával vagy éppen kávéval beszórják az egész udvart. Még bosszan-
tóbb a kertészgazdának, ha fűmaggal szór-
ják be a melegágyat.

Húsvét másodnapján minden kedves lo-
csoló hímzett zsebkendőt és 10-10 hímes tojást kap. Gyertek ti is, szívesen látunk falunkban.

A lankás, ter-
mékeny dombol-
dalakat kihasz-
nálva Erdőcsinád lakossága föld-
műveléssel, sző-
lőtermesztéssel, állattenyésztés-
sel foglalkozik.

Írták és rajzolták az erdőcsinádi
tanulók nevelőik segítségével.